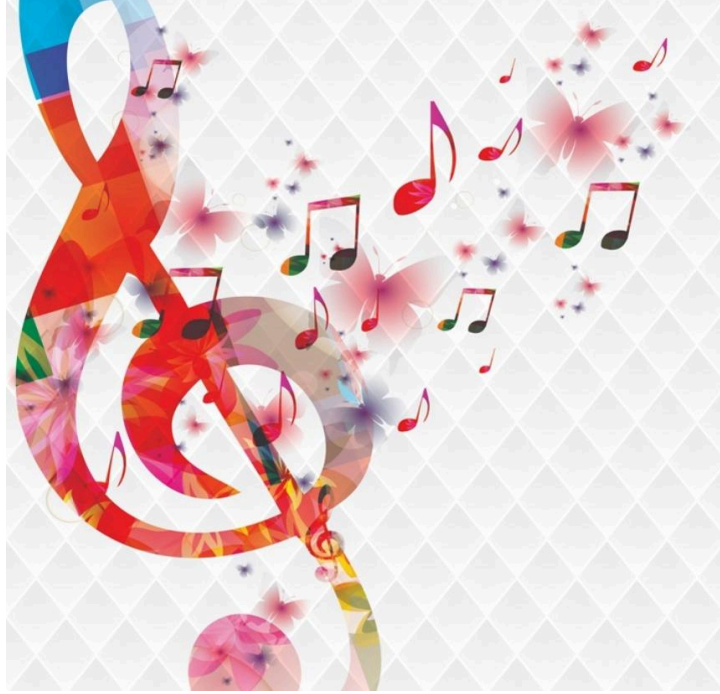

Yalanım Yok Hep Solumdan Kalkarım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Haziran 2024

“Yetmiş iki gündür bir dolapta kilitliyim. Yalnızca anahtar deliğinden hava giriyor ve ölü bir ışık sızıyor içeri. Yalnızlık hiç de tanrısal değil, görkemli değil. O yalnızca geçmişle gelecek, ölümlü yaşam arasında kocaman bir karanlık nokta. Geçmiş ve geleceği olmayan, ölümlü yaşam arasında irinli bir leke yalnızlık denilen. Şimdi ne varsa, anahtar deliğinden sızan havayla ışıktadır...”(Ahmet Telli)

Bildiklerimi unutmamalı mıyım ve yalnızlığın rahvan kanatlarında ölü iklimlerden mi derlemeliyim yalnızlığın kutsandığı doğaüstü alışkanlıklarımın da kundaklandığı o minvalde yeniden mi başlamalıyım yaşamaya ve tüm yazdıklarımı imha edip ve elbet sahip çıktığım kabullendiğim yazgıma rest mi çekmeliyim birileri böyle istediği için...

Kirvesiyim zanların asla da zaman aşımına uğramayan.

Zirvesiyim pervasız gönlümün, sev dediğine riayet ettiğim kadar mıdır sirayet eden ilhamıma?

Sergüzeşt besteler fısıldarken adımları.

Zerdüş'te ise uykuda tekbir getiren hayallerin merdiven altı gerçekliği midir yoksa gel-geç aşkların şahlandığı değil varlığın meddücezrinde saklı o intiba.

Gün bitimi.

Yürek yitimi.

Seyyah yolcuların efkârı güne tünleyen gece ikbali ışık isyanı sevgiye itibarındansa bana ne bana ne?
Zifiri karanlık muhabbet ehli samanyolu.
Seferisi gölgelerin huzura doğru.
Telkin etmekle tesir etmek arasında bir ikilemde kaldığım ve göğün şatafatlı beyazlığına şirk koşan zalim.
Bir teknil.
Bir san.
Bir de şan.
Her an solabilirim gündün bağımsız geceye duyduğum özlemse dün de kalmışken.
Zemheri ölgün ümitlerin üşümesine yol açan ufkun genişliğinde geniş mezhepli insanlara itirazım ve isyanım da değil elbet rivayet o ki: yakındır mutluluğun yüreğime saplanacak oku ve nur yüzlü kadınlar akça pakça teninde bulutların miski amber iken yayılan koku umut tohumları ekilesi bir şavkı bir de şevki çok gören kimse mazlumun sevdasından çıkıp da yola bir çocuğun şaşkınlığında göğe yükselen uçan balonun terk ettiği hayaller ve düşler bahçesinde seken bir zıpkın misali.
Solgun ve silik değil.
Yaygın eğitim hiç değil.
Mektepli sevdaların alaylı rotaları ve ansızın sevebilirken insan, hayat okulunda susayan bir şiir misali şiirin sevdasına bir parmak bal çalan imgelerin duasına da Âmin, diyen şairin içten yaşları.
Yaş alsın da.
Yaş bilse de içindeki ormanı.
Yas bildiği ne ise efkârına yenik düştüğü.
Ve işte yasa mahiyetinde ansızın sararıp solduğu.
Geçkin gün geçimsiz gönül.
Sancılı doğum sanrılı ömür.
Sarkacı yıldızların ve mehtabın sevdasına ayna tutan güneşin uydusu gibi uyuya kalan bir rengin ıstırabı:
Rest çektiğim şu cihan bazen bir metafor bazense üşüten metazori rüzgar ve kalıbımı b/astığım asla yüzüme takmadığım bir maske ve nicesi masallarda yaşanan aşklara öykünen varsa yoksa aşkın neferi.
Güz dönümü.
Yüzölçümü.
Ölçeksiz bir harita.
Önsezili şair.
Yitimlerin öncüsü yetimin ayak ses Rabbin bahşettiği nefesi sevgiye harcayan bir o kadar sevginin dilemmasında varsın şair kazsın mezarını kalemin ucuyla ya da şairin kendine batırdığı çuvaldızı ve söylesin şiirler fısıldasın melekler ve Sağır Sultan da bu muhabbete ortak olsun ne de olsa dinmeyen nazına niyazına riayet ettiği kadar evren ve delişmen ruhunda gamlı notaların ve işte ansızın zuhur etti umut ve o kırılğan ve de her kapıyı açan sol anahtarı.
Yalanım yok hep solumdan kalkarım lakin sağ adımla dilimde Besmele ile de başlarım günümü ve tutulan illa ki solum tutuşan da bir romans iken süregelen o vaveyla kurban olurum sevdiklerime ve yaratan yüce Rabbime.
Kulp takan kimse şiire ve şairin yerinden yeller eser sökülen apoletine eşlik eder hicran belki de bir

anahtar deliğinden firar edecekken yaşam ve işte kapının anahtarı elbet yine yeniden şairin elinde içindeki izdiham sonlanmazken ihbar ettiğidir yalnızlığını kuytusunda muradının külbastı sözcüklerdir yüreğinin yorganının.

Yonttuğum ve de hayra yorduğum ve aralıksız yorulduğum:

Sahi yolu yordamı var mıdır mutluluğun bazen bir enkaza dönüşen genelde külünden doğan uçuşan tülünde sitemkâr rüzgârın üşüyen bedeninde bir reverans misali kalemin nazik ve kibar restinde saklı iken şairin mizacı gücüne gittiği kadar yalnızlığını da bir o kadar sevdiği ve elbet sıkışıp kaldığı o anahtar deliği aşkın da erbabı ve göğün müdavimi.

Şarlatan imgelerden başını alıp da başını kaldırıp da gördüğü kubbesi aşkın ve künyesinde doğasının gerektirdiği ne varsa bir bir yerine getiren sevdanın mersiyesi acının irsaliyesi sözcüklerin ve kalemin tok sesinde tokmak misali ruhuna vuran nasıl ki davulun sesidir kulağa uzaktan hoş gelen ve işte şairin tüm boşlukları doldurma arzusu her kapıyı da açtığı gibi kötülükleri nefreti örten üstüne aşkın lades dediği kadar da hükmü her yerde geçerli iken soluyla yatıp soluyla kalktığı evrenin nidalarında saklı o anahtar deliğine en iyi gelen ve de şairin yüreğine: minnacık bir sol anahtarı, ah, sen nelere kadirsin...